

έγώ, άποκριθήκε ο Λαρμπά.

- Και τί είδες ;
- Νά, είπε ο Λαρμπά. Ξέρεις πώς ; τό σάιτε μας είναι τό μόνο
σ' έσκεινο τό μέρος ποΐζει τρία παράθυρα πού βλέπουν προς τή
θάλασσα... Λοιπόν, δέν μπορεί να γλασταήκαμε.
- Βέβαια, είπε ο Κεργκενού.
- Ξένη άρχή, έξακολούθησε ο Λαρμπά, δέν καταλάβαινα
καλά καλά τί συνέβαινε. Μπροστά στό σπίτι μας, ένας άνδρας
ήταν άνεβαρμένος σε μία σκάλα, και κάτι κάρφωνε πάνω άπ' τήν
πόρτα Ένα παιδί τόν βροθούσε, από κάτω... Κι' όταν κατέβηκε
και πήρε τή σκάλα από μεϊ, είδα πώς είχανε καρφώσει ένα μαύρο
παπί στην πόρτα μας (*).

Ο Κεργκενού έδουσε τό κεφάλι του.
- Έγώ δέν είδα ούτε άνδραπο, ούτε σκάλα, είπε. Είδα όμως
τό παπί τό μαύρο, τό νεκρώσιμο...

Κάποιος είχε πεθάνει βέβαια, σ' άσπρο τό σπιτάκι... Παιδί δ-
μως άπ' τίς δυό γυναίκες ; 'Η Περίνα ; 'Η ή 'Ιωάννα ; 'Η 'Ι-
ωάννα ; 'Η ή Περίνα ;

Ο Λαρμπά θυμότανε πώς τήν τελευταία φορά ποΐτανε μαζί
τους, ή γυναίκα του τότε παραπονιθί πώς είχε κοινοσόφαλο κι'
έννοιασε ζαλάδα... Θυμόταν άκόμη πώς ήταν και χωμμή. Και
νόμιζε πως ήταν ή Περίνα...

'Η άλήθεια είναι πως κι' οι δυό άδερφές δέν είχαν και ύνεϊα
έξαιρετη. 'Η μητέρα τους είχε πεθάνει φτωχή. Κι' αυτές είχαν
μεγαλώσει στην πολιτεία μέσα κι' ήταν στα μικρά τους χρόνια
πολύ νεκρίζτες... Ήταν και φτωχές και δέν είχαν τό μέσα να
ζούν καλά.

'Η άλήθεια είναι πως είχαν κληρονομήσει πολλά άπ'
τόν πατέρα τους. Μά τήν περιουσία αυτή τήν έσπατά-
λησε σχεδόν όλη ο άδερφός τους ο Καζιμίρ, ένας τυπο-
τένιος, που ή διαγωγή του είχε στελείει τόν πατέρα του
μόδ άρ' άρχήσερα στον τάφο και πού ήτανε τώρα κα
πετάσιος δαύτερος σ' ένα μικρό λισιοφόρο του Κοζτανε,
τό «Τριμαρντέ».

Κι' ή δαύτερη μέρα πέρασε όπως κ' ή πρώτη. Οι
δυό φαροφύλακες έπλιναν, πώς άν διαλυτόταν ή κατα-
χνιά και καθάριζε κίππος ή άμόσφαιρα, θά μπορούσαν
ίσως να διακριόνταν με τό καλό, τή μά άπ' τίς δυό
γυναίκες και να μάθουν επί τέλους ποιά άπ' τίς δυό ζού-
σε... 'Η όμίχλη όμως διασκοπύσε πικρή, αδιάλυτη...

Τό βράδυ, τό σκοτάδι σκέπασε πάλι τή θάλασσα
και τού φάρου τό βροχο... Οι δυό φαροφύλακες έμειναν
άμίλητοι πάντα. Έξαντλημένοι όμως πειά άπ' τήν ά-
γρύπνια και τήν άγανία, κοιμήθηκαν λίγο αυτήν τήν
νύχτα, χωρίς να τό θέλουν...

Όταν ξημέρωσε, ή όμίχλη άρχισε επί τέλους ν' ά-
ραιώγη. Και σιγά-σιγά, όσο ανέβαινε ο ήλιος, τόσο άρ-
χισε να φαίνεται ή στεριά και τό σπιτάκι του Κοζτανί.
Ο Κεργκενού πήρε τό καλό του κ' άρχισε να πε-
τάει κατά τή στεριά. Έβλεπε τώρα τό σπιτάκι τους.
Μαύρο παπί δέν ύπήρχε πια. Τόχο βγάλε... Κι' ά-
έφαρα, μία φωνή άνακουφίστικη βγήκε άπ' τό στόμα
του Κεργκενού. Είχε δη ένα βαποράκι... Ήταν τό βα-
ποράκι του άναφοδιασμού... Έει τέλους, θά μάθαιναν...
Τό βροχο σέ μισή ώρα θάταν έκει... 'Η θάλασσα
ήταν ήσυχη, κι' εύλογο θά μπορούσαν να κατεβάσουν τό βαρκάκι
και να προσεγγίσουν στην σκαλίτσα τού φάρου... Και τότε θά μά-
θαιναν...

***

Σέ μισή ώρα, τό βαποράκι είχε φτάσει. Ο έπιθεωρητής, άκο-
λουθούμενος άπ' τό φαροφύλακα πού θ' άντιμαθιστούσε τόν Κερ-
γκενού, μπήκε στό βαρκάκι. Ο Λαρμπά κι' ο Κεργκενού κατέβησαν
να τους άποδοχτούν. Μόλις διαπίστωσε τό βαρκάκι στη σκάλα τού
φάρου, ο έπιθεωρητής πήδησε άλαφρά στη στεριά. Ο άλλος πήρε
τό σκάκι με τό τρώφιμα στον ώμο και τόν άκολούθησε.

Οι δυό φαροφύλακες δέν εύρισαν τή δόγμα να μιλήσουν...
Ο έπιθεωρητής τους χαϊρέτισε πρόσχαρα :

- Καλημέρα, παιδιά !
Περιεργό ! Ο έπιθεωρητής φαινότανε σαν τάχε κέφι σήμερα.
Ό άλλος κανείς πώς δέν είχε τίποτα λυπηρό να του άναγγείλει...
Και όμως έρχόταν άπ' τό Κοζτανί... Ήτανε ποτέ δυνατό να μήν
έξεραι τίποτα ;

Μηχανικά, βουβά, σαν αυτόματα, οι δυό φαροφύλακες άπολου-
θούσαν τόν έπιθεωρητή, πού πήγαινε μπροστά, για να μη, όπως
συνήθιζε πάντα, στό φάρο και να ρίξει μία ματιά στό βιβλίο τών
παρατηρήσεω...'

Όταν μπήκαν οι φαροφύλακες μέσα, ο έπιθεωρητής τόξε ά-
νοίξει κιάλας και κιντούσε τις τελευταίες σελίδες.
Έξαφνα, ο έπιθεωρητής γύρισε και τους είπε
με έκπληξη :

- Τι γράφατε εδώ ; τό «Γκιρμάλιν» ναούγη-
σε στις 13 του μηνός ! Σέ καλό σας !... Τό «Γκιρ-
μάλιν» βρισκεται στο Κοζτανί εδώ και δυό

(*) Στά χωρία τής Βοστανάνηςσαν πενάνη κανείς καρφούνον
έξω από τό σπίτι του ένα τα-
τόγγαγο μαύρο παπί. Το ίδιο
γίνεται και σε μερικά χωρία
τής Πελοποννήσου.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ

Του Φρ. Νίτσι

'Εδώ ή καρμάλα, κ' είναι τό σπινιά
και τό μπόγια τό κόμπινα γένεϊο,
κόσμος γέρα και μάτια πού σταζόνε φουμάκι
τί καινούργιο είναι τάχα πού σταζόνε φουμάκι !
Τήν έγνωρισε χιλίες φορές τούτην ώρα
Σάς τό πρώτο γελόνεας στό πρόσωπο φάρα
Στήν καρμάλα τού κόμπου με σέρνετε άπάνω !
Νά πεθάνω ; Έγώ δέν μπορώ να πεθάνω !

Σεις ζητάνοϊ ! Γιατί για να σιάζετε σεις
κάνι μόλαξε κλήρα—πού δική σας δά γένε-αι
όποφάρα εν' άλήθεια, όποφάρα εν' άλήθεια
'Αλλά σεις—είστε σεις, είστε σεις πού πεθάνε-αι !
Και με χιλίους θανάτους άκόμη έδώ πέρα
είμαι πάντα πνοή κ' είσαι πώς στον αίθέρα
Στήν καρμάλα τού κόμπου με σέρνετε άπάνω
Νά πεθάνω ; Έγώ δέν μπορώ να πεθάνω !...

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Του Φρανσις Ζάρ

Τή μέση δά θά μου σπλασάση
ποτέ κολύγηρον σπινιά.
'Οποιος τή σόρτα του πηγήνεαι
βρίξει τόν άφραστο θεό.

Τις άνοπόσοχτες, έλεύτερες
λυτές γυναίκες άγαπώ
ψέλαι ή καρδιά μου προς έσπεινα ;
μάν άταλειώτη προσευχή.

Δέν άγαπώ τή σάρκα σκιάβα
στό ρούχα μέσα τό βορέϊα
τήν άσφαιρα όποιος σμεπάζει
τόν ίδιο κρέβει τό θεό.

Θέλω ή καρθένα, με τό στήθη
τά άνωσφαμένα άσπεισα στήθη
πρίνος πατάλευσε κ' άνθήει
πρός τόν άρραβαντιστινον αϊθέρα.

μέρες !

Ο Λαρμπά σάστισε και ζήτησε να δικαιολογηθί.
- Μά... τό είδαμε σε κακό χάλι... ή φουρκούτα
έδεικται... τό σανίδι πού βρήκαμε με τό γράμματα

·PIMA...·

Ο έπιθεωρητής δέν έμίλησε άμέσως. Φάνηκε σαν να προσπα-
θούσε κάνι να καταλάβη, κάνι να θυμηθί...
- Έξαφνα, θυμηθήκε...

- Βέβαια, PIMA, είπε τέλος. Μά δέν έχουνε κομμά ο σχέση
με τό «Γκιρμάλιν» τό γράμματα αυτά. Εϊν' άπ' τό «Τριμαρ-
ντέ» τό κορβί ποΐτανε μέσα ο κουτιάδος σας. Τά τέσσερα
γράμματα PIMA πού ύπόρχουνε στην λέξη «Γκιρμάλιν» ύπόρ-
χουν και στη λέξη «Τριμαρντέ».

Ο Λαρμπά έννοιασε τόχο μια άμορφή έλπίδα.
- Κι' ο Καζιμίρ, τί έγινε ; ρώτησε με τρομάμενη φωνή.
- Πιόγης, είπε ο έπιθεωρητής. Βοήθησαν προχτές τό σώμα
του στην άμμουδιά...

Ο Λαρμπά και ο Κεργκενού κινταζόνευσσαν με όρθόνοιχτα
μάτια. 'Η έκπληξη κ' ή άπορία, ή άνακούφιση κι' ή χαρά πού έν-
νοιούσαν είχε παραλόσια τή γλώσσα τους.

Πρώτος ο Κεργκενού έβλεσε τήν σιωπή και ρώτησε :
- Και... τό μαύρο παπί ποΐτανε στην πόρτα τού σπιτιού μας ;
- Ήταν τό νεκρώσιμο τού Καζιμίρ, είπε ο έπιθεωρητής. Κα-
θώς έζήτησε, δέν είχε κανέναν άλλο συγγενή από τις άδερφές του.
Και τόν έξήδωσαν ή άδερφές του, από τό σπίτι σας. Αυτό είναι
όλο.

'Εδώ σταθήσε μια στιγμή ο έπιθεωρητής : 'Επειτα
κίνταξε τό Κεργκενού και τού είπε :

- Έχω νέα για σένα, φίλε μου. Κάνι πολύ καλό
άνέθεσε να σου άναγγείλω ή γυναίκα σου, κάνι με
χρόστο. Σέ λίγους μήνες... καταλαβαίνεις, νομίζω...
έξάρουσε σε βαπτισμό, έ ;

- 'Η 'Ιωάννα δέ σάς είπε τίποτα για μένα ; ρώ-
τησε με κιάποια ζήλεια ο Λαρμπά.

- Όχι, άγαπητέ μου. Μά έζήτησε πως έχεις άδειο
σήμερα. Θέλησε λοιπόν μια και θά σε είδη σε μία ώρα
να σου άναγγείλω τό τε-
χάριστο νέο ή ίδια...

